

“मीठे बच्चे- तिम्रो अनुहार सदा प्रसन्न हुनुपर्छ, ‘हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ’ यो खुशी अनुहारबाट भल्कनु पर्छ।”

प्रश्न:- अहिले तिमी बच्चाहरूको मुख्य पुरुषार्थ के हो ?

उत्तर:- तिमीहरूले सजायबाट छुट्ने पुरुषार्थ गरिरहन्छौ । त्यसको लागि मुख्य हो यादको यात्रा, जसबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ । तिमीले प्यारले याद गर्नु भन्ने धेरै कमाई जम्मा हुँदै जान्छ । सवेरै-सवेरै उठेर यादमा बस्नाले पुरानो दुनियाँ बिसिँदै जान्छ । ज्ञानको कुरा बुद्धिमा आइरहन्छन् । तिमी बच्चाहरूले मुखबाट कुनै व्यर्थ कुरा बोल्नु हुँदैन ।

गीत:- तुम्हें पाके हमने...

ओम् शान्ति । जब गीत सुन्छन् भने त्यस समयमा कसै कसैलाई त्यसको अर्थ समझमा आउँछ र त्यो खुशी पनि चढ्छ । भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, भगवान्ले हामीलाई विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ । तर यहाँ त्यति खुशी विरलै कोहीलाई हुन्छ । त्यो याद स्थायी रहन सक्दैन । हामी बाबाको बनेका छौ, बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । धेरै छन् जसलाई यो नशा चढ्दैन । ती सतसङ्ग आदिमा कथाहरू सुन्छन्, उनीहरूलाई पनि खुशी हुन्छ । यहाँ त बाबाले कति राम्रा कुरा सुनाउनुहुन्छ । बाबाले पढाउनुहुन्छ र विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । त्यसैले विद्यार्थीलाई कति खुशी हुनुपर्छ । त्यो जिस्मानी पढाइ पढ्नेहरूलाई जति खुशी हुन्छ, यहाँकालाई त्यति खुशी हुँदैन । बुद्धिमा बस्दै बस्दैन । बाबाले सम्झाउनुभएको छ यस्ता गीत ४-५ पटक सुन । बाबालाई बिसिँएमा फेरि पुरानो दुनियाँ र पुरानो सम्बन्ध पनि याद आउँछ । यस्तो समयमा गीत सुन्दा पनि बाबाको याद आउँछ । बाबा भन्नाले वर्सा पनि याद आउँछ । पढाइबाट वर्सा प्राप्त हुन्छ । तिमीले सारा विश्वको मालिक बन्नको लागि शिवबाबासँग पढ्छौ । बाँकी के चाहियो ? यस्ता विद्यार्थीलाई मनमा कति खुशी हुनु पर्छ ! रात-दिन निद्रा पनि नलागोस् । खास गरी निद्रा मारेर भए पनि यस्ता बाबा र टीचरलाई याद गरिरहनुपर्छ । मस्ताना जस्तै । ओहो, हामीलाई बाबाद्वारा विश्वको बादशाही मिल्छ ! तर मायाले याद गर्न दिँदैन । मित्र-सम्बन्धी आदिको याद आइरहन्छ । उनीहरूको नै चिन्तन चलिरहन्छ । धेरैलाई पुरानो सङ्केत कुरा याद आउँछ । बाबाले जे बताउनुहुन्छ, तिमी विश्वको मालिक बन्छौ, त्यो नशा चढ्दैन । विद्यालयमा पढ्नेहरूको अनुहार प्रसन्न रहन्छ । यहाँ भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, त्यो खुशी कोही विरलैलाई रहन्छ । नत्र अथाह खुशीको पारा चढिरहनुपर्छ । बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, यो कुरा बिसिन्छन् । यो याद रह्यो भने खुशी पनि रहन्छ । तर विगतको कर्म भोग नै त्यस्तो छ भने बाबाको याद गर्दै गर्दैनन् । मुख फेरि पनि विकार तिरै जान्छ । बाबाले सबैलाई त भन्नुहुन्छ, नम्बरवार छन् । महान् सौभाग्यशाली ऊ हो जो बाबाको यादमा रहन्छ । भगवान् बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ ! जसरी त्यस लौकिक पढाइमा हुन्छ फलाना शिक्षकले हामीलाई वकिल बनाउनुहुन्छ, त्यस्तै यहाँ हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ- भगवान् भगवती बनाउनको लागि, त्यसैले कति नशा हुनुपर्छ । सुन्ने बेलामा कसै-कसैलाई नशा चढ्छ । अरूले त केही पनि बुझ्दैनन् । गुरु बनायो, सम्झन्छन् यिनले हामीलाई साथैमा लैजान्छन् । भगवान्सँग भेट गराउनेछन् । यहाँ त स्वयम् भगवान् हुनुहुन्छ । आफैसँग भेट गराउनुहुन्छ, साथमा लैजानुहुन्छ । मानिसहरूले यसैले गुरु बनाउँछन् ताकि भगवान्को पासमा लैजाऊन् वा शान्तिधाम लैजाऊन् । यो कुरा बाबाले सम्मुख कति सम्झाउनुहुन्छ । तिमी विद्यार्थी हो । पढाउने शिक्षकलाई याद गर । बिलकुलै याद गर्दैनन्, कुरै नसोध । राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले पनि याद गर्दैनन् । शिवबाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, उहाँ ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, हामीलाई वर्सा दिनुहुन्छ, यो याद रह्यो भने खुशीको पारा चढिरहन्छ । बाबाले सम्मुख बताउनुहुन्छ फेरि त्यो नशा चढ्दैन । बुद्धि अरू-अरू तिर जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ । मैले ग्यारेन्टी गर्छु- एक बाबा बाहेक अरू कसैको याद नगर । विनाश हुने चीजको के याद गर्नु छ । यहाँ त कोही मरे भने २-४ वर्षसम्म पनि उनीहरूको याद गरिरहन्छन् । उनीहरूको गायन गरिरहन्छन् । अहिले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्मुख भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । जसले जति प्यारले याद गर्छ त्यति पाप काटिँदै जान्छ । धेरै कमाइ हुन्छ । सवेरै उठेर बाबालाई याद गर । भक्ति पनि मानिसहरूले सबै उठेर गर्छन् । तिमी त हो ज्ञानी । तिमी पुरानो दुनियाँको दलदलमा फँस्नु छैन । तर कति बच्चाहरू यसरी फँस्छन्, कुरै नसोध । विकारबाट निस्कदै निस्कदैनन् । सारा दिन विकारी कुरा नै गरिरहन्छन् । ज्ञानको कुरा बुद्धिमा आउँदै आउँदैन । कति बच्चाहरू

त यस्ता पनि छन् जो सारा दिन सेवामा भागिरहन्छन् । बाबाको जसले सेवा गर्छ, याद पनि उसैको आउँछ । यतिबेला सबैभन्दा धेरै सेवामा तत्पर मनोहर छन् । आज करनाल गइन्, आज कहीं गइन्, सेवामा भागिरहन्छन् । जो आपसमा लडिरहन्छन् उनीहरूले के सेवा गर्लान् । बाबालाई प्यारो को लाग्छ ? जसले राम्रो सेवा गर्छन् । दिन-रात सेवाकै चिन्ता हुन्छ । बाबाको दिलमा पनि उही चढ्छ । घरी-घरी यस्ता गीत तिमीले सुनिरहन्छौ भने पनि याद रहन्छ, केही नशा चढ्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै समय कसैलाई उदासी आयो भने रिकर्ड बजाउँदा खुशी आउँछ । ओहो ! हामी विश्वको मालिक बन्छौ । बाबाले त केवल भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । कति सहज पढाइ छ । बाबाले राम्रा-राम्रा १०-१२ रिकर्ड छानेर निकाल्नुहुन्थ्यो, त्यस्तै हरेकसँग हुनुपर्छ । तर फेरि पनि बिर्सिन्छ । कतिले त चल्दा-चल्दै पढाइ नै छोडिदिन्छन् । मायाले आक्रमण गर्छ । बाबाले तमोप्रधान बुद्धिलाई सतोप्रधान बनाउन कति सहज युक्ति बताउनुहुन्छ । अहिले तिमीलाई ठीक-बेठीक जान्ने बुद्धि मिलेको छ । बोलाउँछन् पनि बाबालाई— हे पतित-पावन आउनुहोस् । अब बाबा आउनुभएको छ त्यसैले पावन बन्नुपर्छ नि । तिम्रो शिरमा जन्म-जन्मको बोझ छ, त्यसको लागि जति बाबालाई याद गर्छौ, पवित्र बन्छौ, खुशी पनि हुन्छ । हुन त सेवा गरिरहन्छन् तर आफ्नो पनि हिसाब राख्नु छ । मैले बाबालाई कति समय याद गर्छु ? यादको चार्ट कसैले राख्न सक्दैन । ज्ञानको प्वाइन्ट लेख्न त लेख्छन् तर बिर्सिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले यादमा रहेर भाषण गर्नु भन्ने धेरै बल मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— नत्र मैले नै आएर धेरैलाई मदत गर्छु । कसैमा प्रवेश गरेर मैले नै सेवा गर्छु । सेवा त गर्नुपर्छ नि । हेर्दछु कसको भाग्य खुल्छ, बुझाउनेमा त्यति अक्कल छैन भने म प्रवेश गरेर सेवा गर्छु । फेरि कसै-कसैले लेख्दछन्— बाबाले नै यो सेवा गर्नु भयो । ममा त यति तागत थिएन, बाबाले मुरली चलाउनुभयो । कसैमा फेरि आफ्नो अहंकार आउँछ, मैले यस्तो राम्ररी सम्झाएँ । बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्याण गर्न प्रवेश गर्छु फेरि तिनीहरू ब्राह्मणी भन्दा पनि तीक्ष्ण हुन्छन् । कुनै बुद्धिलाई पठाउँ भने अरूले सम्झन्छन् यो भन्दा त मैले राम्रो बुझाउन सक्छु । गुण पनि छैन । यसको भन्दा त मेरो अवस्था राम्रो छ । कोही कोही प्रमुख बनेका छन् भने धेरै नशा चढ्छ । धेरै तडकभडकसँग रहन्छन् । ठूला बडालाई पनि तिमी-तिमी भनेर कुरा गर्छन् । उनलाई कसैले देवी-देवी भनिदिए भने त्यसैमा खुशी हुन्छन् । यस्ता पनि धेरै छन् । टिचरभन्दा पनि विद्यार्थी बुद्धिमान् हुन्छन् । परीक्षा पास गरेका त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ ज्ञानसागर । उहाँद्वारा तिमीले पढेर फेरि पढाउँछौ । कतिले त राम्ररी धारण गर्छन् । कतिले बिर्सिन्छन् । सबैभन्दा महान् मुख्य कुरा हो यादको यात्रा, हाम्रो विकर्म कसरी विनाश हुन सकोस् । कति बच्चाहरू त यस्तो चलन चल्छन् जो यो बाबाले जान्नुहुन्छ वा उनै बाबाले जान्छन् ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले सजायबाट छुट्नको लागि नै मुख्य पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । त्यसको लागि मुख्य हो यादको यात्रा, जसबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ । हुन त कतिले धन दिएर मदत गर्छन्, सम्झन्छन्— म धनवान् बन्नेछु तर पुरुषार्थ त सजायबाट बच्नको लागि गर्नुपर्छ । नत्र बाबाको अगाडि सजाय खानुपर्छ । न्यायाधीशको बच्चाको कुनै यस्तो कर्म गर्नु भन्ने न्यायाधीशलाई पनि लाज लाग्छ नि । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— मैले जसको पालना गर्छु उनलाई फेरि सजाय दिलाऊँ ! त्यतिबेला शिर निहुराएर हाय-हाय गरिरहनेछन्— बाबाले यति सम्झाउनु भयो, पढाउनु भयो, मैले ध्यान दिइनँ । बाबाको साथमा धर्मराज पनि हुन्छन् नि । उनले त जन्म-पत्री जान्दछन् । अहिले त तिमीले यथार्थमा (प्राक्टिकलमा) देख्दछौ । १० वर्ष पवित्रतामा चल्थ्यो, अचानक मायाले यस्तो घुस्सा लगायो, कमाइ समाप्त गरिदियो, पतित बन्यो । यस्ता धेरै उदाहरण हुन्छन् । धेरै गिर्छन् । मायाको तुफानमा सारा दिन हैरान हुन्छन्, अनि बाबालाई नै बिर्सिन्छन् । बाबाद्वारा हामीलाई बेहदको बादशाही प्राप्त हुन्छ, त्यो खुशी हुँदैन । कामको साथसाथै फेरि मोह पनि छ । यसमा नष्टोमोहा बन्नु पर्छ । पतितहरू तर्फ के मन लगाउने ? हो, यही ख्याल राख्नुपर्छ— यसलाई पनि मैले बाबाको परिचय दिएर उठाऊँ । यसलाई कसरी शिवालयको लायक बनाऊँ । मनमा यो युक्ति रच । मोहको कुरा छैन । जतिसुकै प्रिय सम्बन्धी हुन्, उनलाई पनि सम्झाइराख । कसैमा पनि दिलको प्यारको नशा नरहोस् । नत्र सुध्दैन । दयाभाव राख्नुपर्छ । आफैलाई पनि दया गर्नुपर्छ र अरूलाई पनि दया भाव राख्नु पर्छ । बाबालाई पनि दया लाग्छ । हेर्नु पर्छ मैले कतिलाई आफू समान बनाएको छु ? बाबालाई सबूत दिनुपर्छ । मैले यतिलाई परिचय दिएँ । उनीहरूले फेरि लेख्छन्— बाबा मलाई यिनीद्वारा धेरै राम्रो परिचय मिल्यो । बाबाको पासमा सबूत आयो भने बाबाले सम्झनुहुन्छ, हो यसले राम्रो सेवा गर्दछ । बाबालाई लेख, बाबा यी ब्राह्मणी त धेरै बुद्धिमान् छिन् । धेरै राम्रो सेवा गर्छिन्, हामीलाई राम्ररी पढाउँछिन् । योगमा बच्चाहरू फेल हुन्छन् । याद गर्ने अक्कल छैन । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ—

भोजन खाँदा शिवबाबालाई याद गरेर खाऊ । कहौं घुम्न जाँदा शिवबाबालाई याद गर । परचिन्तन काम नगर । ठीक छ, कुनै कुराको ख्याल आयो, फेरि बाबालाई याद गर । मानौं, कामकाजको ख्याल आयो, गन्यो अनि बाबाको यादमा लाग्यो । बाबा भन्नुहुन्छ— कर्म त गर, सुत पनि, साथ-साथै यो याद पनि गर । कस्तीमा ढ घण्टासम्म पुग्नु पर्छ, यो हुनेछ पछि अन्तिममा । बिस्तारै-बिस्तारै आफ्नो चार्ट बढाउँदै लैजाऊ । कसै-कसैले लेख्छन्— दुई घण्टा यादमा रहें तर चल्दा-चल्दै चार्ट फितलो हुन्छ । त्यो पनि मायाले कमजोर बनाइदिन्छ । माया बडो बलवान छ । जो यस सेवामा सारा दिन व्यस्त रहन्छन्, उनैले याद पनि गर्न सक्छन् । घरी-घरी बाबाको परिचय दिइरहन्छन् । बाबाले यादमा नै धेरै जोड दिनुहुन्छ । स्वयम् पनि अनुभूति गर्छन्— म यादमा रहन सकिदैनं । यादमा नै मायाले विघ्न पार्छ । पढाइ त धेरै सहज छ । बाबासँग हामीले पढ्दछौं पनि । जति धन लिन्छौं त्यति धनवान् बन्नेछौं । बाबाले त सबैलाई पढाउनुहुन्छ । वाणी (मुरली) सबैसँग पुग्छ, केवल तिमीले मात्रै होइन, सबैले पढिरहेका हुन्छन् । वाणी (मुरली) गएन भने कराउँछन् । कति त फेरि यस्ता पनि छन् जसले सुन्दै सुन्दैनन् । यत्तिकै चलिरहन्छन् । मुरली सुन्ने सोख हुनुपर्छ । गीत कति फस्टक्लास छ— बाबा हामी आफ्नो वर्सा लिन आएका छौं । भन्दछन् पनि— बाबा, जस्तो छु, कानो छु, जस्तो सुकै भए पनि हजुरकै हुँ । त्यो त ठीक छ तर विकारीभन्दा त राम्रो हुनु पर्‍यो नि । सारा कुरा योग र पढाइमा आधारित हुन्छ ।

बाबाको बनेपछि हरेक बच्चाया यो विचार आउनुपर्छ— हामी बाबाको बनेपछि स्वर्गमा त जान्छौं नै तर हामी स्वर्गमा गएर के बन्ने ? त्यो पनि सोच्नुपर्छ । राम्ररी पढ, दैवी गुण धारण गर । बाँदरको बाँदरै भयौ भने के पद पाउला ? वहाँ पनि प्रजा नोकर चाकर सबै चाहिन्छ नि । पढे-लेखेका अगाडि अनपढले भारी बोक्नेछन् । जति पुरुषार्थ गर्छन् त्यति राम्रो सुख पाउनेछन् । राम्रा धनवान भए भने इज्जत धेरै हुन्छ । पढ्नेहरूको इज्जत राम्रो हुन्छ । बाबाले त राय दिइरहनुहुन्छ । बाबाको यादमा शान्तिमा बस । तर बाबाले जान्नुहुन्छ— सम्मुख रहनेहरूभन्दा पनि टाढा रहनेले धेरै याद गर्छन्, उनले राम्रो पद पनि पाउँछन् । भक्तिमार्गमा पनि यस्तै हुन्छ । कुनै भक्त राम्रा फस्टक्लास हुन्छन् जो गुरुभन्दा पनि धेरै यादमा रहन्छन् । जसले धेरै राम्रो भक्ति गरेका हुन्छन् तिनै यहाँ आउँछन् । सबै भक्त हुन् नि । संन्यासी आदि आउँदैनन्, सबै भक्तहरू भक्ति गर्दा गर्दै आउँछन् । बाबाले कति स्पष्ट पारेर बताउनुहुन्छ । तिमीले ज्ञान लिइरहेका छौ, सिद्ध हुन्छ तिमीले धेरै भक्ति गरेका हो । धेरै भक्ति गर्नेले धेरै पढ्छन् । थोरै भक्ति गर्नेले थोरै पढ्छन् । मुख्य मेहनत छ यादमा । यादबाटै विकर्म विनाश हुन्छ, त्यस्तै धेरै मीठो पनि बन्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे सेवाधारी, वफादार, आज्ञाकारी (फरमानवरदार) बच्चाहरूप्रति बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जति पनि कोही प्रिय सम्बन्धी होस् उससँग मोहको धागो हुनु हुँदैन । नष्टोमोहा बन्नु छ । युक्तिले सम्झाउनु छ । आफैँमाथि र अरूमाथि दया गर्नु छ ।
- २) बाबा र टिचरलाई धेरै प्यारसँग याद गर्नु छ । नशा रहनुपर्छ, भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ ! घुम्दा फिर्दा यादमा रहनु छ, परचिन्तन गर्नु छैन ।

वरदानः— सर्व शक्तिहरूलाई आज्ञा अनुसार आफ्नो सहयोगी बनाउने प्रकृतिजित भव

सबैभन्दा ठूलो दासी प्रकृति हो । जो बच्चाहरूले प्रकृतिजित बन्ने वरदान प्राप्त गर्दछन् उनीहरूको आज्ञा अनुसार सर्वशक्तिहरू र प्रकृतिरूपी दासीले कार्य गर्दछ अर्थात् समयमा सहयोग दिन्छन् । तर यदि प्रकृतिजित बन्नुको सट्टा आलस्यको निद्रामा वा अल्पकालीन प्राप्तिको नशामा वा व्यर्थ संकल्पको नाचमा मस्त भएर आफ्नो समय गुमायौ भने शक्तिहरूले आज्ञा अनुसार कार्य गर्न सक्दैनन्, त्यसैले जाँच गर— पहिला मुख्य संकल्प शक्ति, निर्णय शक्ति र संस्कारको शक्ति तीनै आज्ञा अनुसार चलेका छन् ?

स्लोगनः— बापदादाको गुण गाइरह्यौ भने स्वयम् पनि गुणमूर्त बन्नेछौ ।